

Denne koncert er arrangeret i samarbejde mellem
Hobro Musikforening (hobromus.dk) og
Mariager Kirke (musik.mariagerkirke.dk)

Torsdag den 17. maj 2018 kl. 17:00

Ordinær generalforsamling i Hobro Musikforening på Hobro bibliotek.
Dagsorden ifølge vedtægterne.

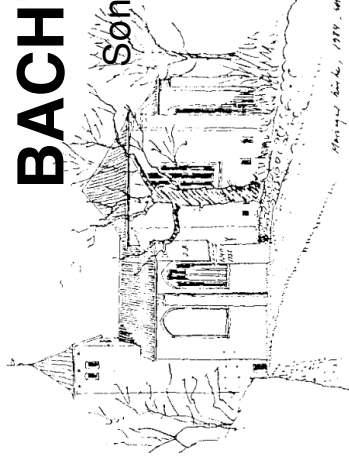
Interesseret i koncerter?

Tilmeld dig Mariager kirkes koncertryhedsbrev på
musik.mariagerkirke.dk (mail og/eller SMS)

BACH's orkestersuiter

Søndag d. 22. april 2018 kl. 16:00

Concerto Copenhagen

Johann Sebastian Bach:
(1685–1750)

Suite nr. 4 i D-dur, BWV 1069

Overture - Bourrée - Gavotte - Menuet - Réjouissance

Suite nr. 2 i h-mol, BWV 1067

Overture - Rondeau - Sarabande - Bourrée - Polonaise - Menuet - Badinerie

– en kort pause –

Suite nr. 1 i C-dur, BWV 1066

Overture - Courante - Gavotte - Forlane - Menuet - Bourrée - Passpie

Suite nr. 3 i D-dur, BWV 1068

Overture - Air - Gavotte - Bourrée - Gigue

Violin I: **Fredrik From**

Violin II: **Peter Spissky**

Viola: **Antina Hugosson**

Cello: **Mime Yamahiro Brinkmann**

Bas: **Megan Adie**

Fløjte: **Katy Bircher**

Obo: **Antoine Torunczyk**

Lars Henriksson

Fagot: **Lisa Goldberg**

Trumpet: **Robert Farley**

Christopher Pigram

Howard Rowntree

Pauke: **Patrick Raab**

Cembalo: **Marcus Mohlin**

Obo og musikalsk ledelse: **Alfredo Bernardini**

CONCERTO COPENHAGEN

Følg Concerto Copenhagen på www.facebook.com/concertocopenhagen

Vores nyhedsmail udkommer 8–10 gange årligt.

Abonnér via www.concertocopenhagen.dk

Lyt til Concerto Copenhagens podcasts med indslag om koncertsæsonens
kommende koncerter på: <https://coco.dk/media/podcast/>

Concerto Copenhagen modtager støtte fra en række danske fonde: Statens
Kunsthånd, Augustinus Fonden, Oticon Fonden, Det Obelske Familiefond, Aage
og Johanne Louis–Hansens Fond, Dronning Margrethes og Prins Henriks Fond.

Ouverturer med ørehængere

Når man har med barokmusik at gøre, kan man let komme galt af sted med ord, der ellers bruges som en vanlig del af dagligsproget. En "sinfonia" er ikke en symfoni, en "ouverture" behøver ikke at være et forspil til en opera, og en "parodi-kantate" er bestemt ikke en komisk karikatur af en kantate! Ved denne koncert hedder overskriften "ouverturer", men det handler slet ikke om opera, for programmets fire buketter - hovedsagelig sat sammen af baroktidens dansesatser - er, hvad vi i dag plejer at kalde for suiter.

De fire værker omtales da også i reglen som Bachs orkestersuiter, men han brugte selv betegnelsen "ouverture" efter den indledende første sats; en "ouverture på den franske måde" - dvs. en statelig musik med skarpt punkterede rytmer fulgt af en hurtig polyfon sats og en kort reprise. For Bach var en suite i sit udspring fransk. Hans såkaldte "engelske" suiter for cembalo er lige så franske som de franske, og faktisk er der aldrig påvist nogen som helst relation til engelsk musik. Grundlaget for den franske ouverture gik helt tilbage til Jean Baptiste Lully, "Solkongen" Louis XIV's hofkomponist, der døde, da Johann Sebastian var knapt to år gammel.

Der er forsket i Bach og hans livsværk i mere end 200 år, og datering af hans værker har igen og igen været en sten i skoen. En lang række værker fra hans hånd er netop ikke "i hans hånd", men er afskrifter lavet af andre; kopister, elever, fagfæller, venner eller medlemmer af den store Bach-familie. Kun meget sjældent angives et tidspunkt for værkets tilblivelse, men i de senere år er vi blevet en del klogere. At vi også kan takke nyere Bach-forskning for konstateringen af, at kun omkring en femtedel af Bachs livsværk har overlevet tidens tand, vil man helst glemme.

Med hensyn til orkestersuiternes tilblivelse indgår kvalificeret gættekunst stadig i sagen. For år tilbage regnede man med, at de - og uden tvivl adskillige andre som er opslugt af historiens mørke - blev til i Leipzig i slutningen af 1730'erne, da Bachs funktioner under tiden mere lignede en kapelmesters end en kantors, men i dag tyder alt på, at de, i hvert fald i "urform", er komponeret længe før, og at de blot blev tilpasset en større besætning med træ- og messingblæsere i hans tidlige Leipzig-år.

Kilderne er hovedsagelig stemmemateriale, der er udskrevet og arkiveret i Leipzig, men intet tyder på, at suiterne er tænkt som en slags helhed i lighed med Brandenburg-koncerterne. Dertil er kilderne alt for spredte og for skiftende af karakter.

Når Alfredo Bernardini er på banen, er datering og gættekunst ikke på dagsordenen. Han lader musikken føre ordet og overlader alle spekulationer om "urformer" til akademikere. Suiterne er højt på listen over Bachs mest umiddelbart indtagende og charmerende værker, og ingen skal frygte at gå glip hverken af den virtuose fløjtesolo i slutsatsen Badinerie (fransk for "en spøg") fra suite nr. 2 eller anden sats, Air, fra suite nr. 3 - melodien der i en transponeret udgave for violin allerede omkring 1900 blev kendt som "Bachs Air på G-strengen" (originalen er i D-dur).

Maestro Bernardini har valgt at spille ouverturerne i en rækkefølge som i sig selv er en lille komposition: Som åbning og som afslutning spilles de to feststemte suiter i D-dur; tonearten som næsten var givet på forhånd, når trompeten medvirkede - kun taste- og strengeinstrumenter dækkede dengang det komplette tonerepertoire - messing- og træblæsere var uden ventiler eller klapper og kunne ikke spille i alle tonearter. Den fjerde suite slutter med et Réjouissance (glædesudbrud) i tredelt takt, en overskrift kendt fra en tilsvarende ørehænger i Händels royale fyrværkerimusik fra 1749. Suite nr. 2 i h-moll slutter lige så opstemt med den umådeligt populære Badinerie, brugt som kendingsmelodi i talrige tv-serier. Her optræder desuden en Polonaise - en polsk danseform fra karnevalstiden som Chopin senere gjorde verdensberømt (ordet betyder blot "polsk") - som citerer en polsk folkemelodi.

Ingen af suiterne holder sig til den vanlige satsfølge Allemande, Courante, Sarabande og Gigue, men alle de traditionelle danseformer dukker op undervejs.

Suiten i C-dur, sædvanligvis regnet som nummer ét, indeholder en Forlane, en hurtig folkelig dans i tredelt takt fra Venezia-kanten, og en Passepied, fransk hofdans med navn efter et særligt dansetrin hvor foden løftes indbydende frem.

D-dur suiten, nr. 3, er måske den mest pompøst og farverigt instrumenterede af de fire; et indlysende slutnummer. Som et overraskende hvilepunkt lige efter ouverturen optræder som nævnt én af Bachs evergreens, engang med nærmest slager-status og urokkelig fast plads i det vistnok stadig levende ønskeprogram Giro 413: den udødelige Air.